

[Estrup]

dem at forske i det, eller hvad der nu kunne ligge i det.

Jamen det vil jeg da ikke udelukke. Jeg kan simpelt hen ikke bedømme, hvad der er den bedste fremgangsmåde. Det afgørende, det, der styrer denne dagsorden, er, at produkterne skal skaffes frem. Hvis vi skal lave påbud over for visse virksomheder om at udvikle sådanne produkter, kan det da godt være, det er den rigtige vej. Det kan også godt være, at det er noget, man f.eks. kunne klare på eksisterende forskningsinstitutter. Det vil jeg simpelt hen ikke tage stilling til, det har jeg ikke noget fornuftigt grundlag for at sige noget endeligt om.

Så til resten af debatten, som jo i høj grad har været styret af hr. Kaj Poulsens forskellige påstande. Jeg synes først og fremmest, vi bør kigge et øjeblik på, hvad der står i § 5 i asbestbekendtgørelsen, som den foreligger i dag. Her har vi præciseret et substitutionsprincip, og så står der, at hvis enten fabrikanten selv viser, at det kan lade sig gøre at substituere, eller hvis der ligger en godkendt erklæring om, at der faktisk kan foretages substitution, så skal der substitueres. Jamen det er jo lige præcis det, der er spørgsmålet. Hvis man skriver det, har man jo ikke nogen som helst garanti for, at det bliver opfyldt.

Det, som vi ønsker nu, er, at det skal være arbejdsministerens ansvar, at der faktisk føres kontrol på dette punkt. Jeg vil gerne spørge hr. Kaj Poulsen, om han synes, at substitutionsprincippet faktisk fungerer i dag. Det må jo være det, der er udgangspunktet, når hr. Kaj Poulsen ikke ønsker at gå ind i en seriøs diskussion af vores dagsorden.

Det er selvfølgelig interessant, hvis hr. Kaj Poulsen mener det, men jeg kender i hvert fald andre i denne sal, som ikke mener det. Jeg er stærkt i tvivl, om det fungerer, og jeg mindes fra den debat, vi havde sidste forår, en meningsudveksling mellem hr. Kaj Poulsen og fru Elisabeth Bruun Olesen, hvor sidstnævnte meget klart pointerede, at substitutionsprincippet ikke fungerede. Hvis substitutionsprincippet ikke fungerer, må det dog være rimeligt, at vi får det til at fungere. Og hvem andre end arbejdsministeren er det mere nærliggende at pålægge det? Jeg spørger bare.

Jeg synes, hr. Kaj Poulsens indstilling til den radikale dagsorden meget bærer præg af, at man selv er kommet med en flippet dags-

orden, som ikke har nogen bund i virkeligheden, og som man ikke kan forsvare fra den talerstol.

I det hele taget har denne debat jo været præget af, at vi skal tage stilling til spørgsmålet: hvad er et tilstrækkeligt grundlag? Er det teknikernes grundlag, eller er det hr. Kaj Poulsens grundlag? Hvem tror vi på? Tror vi på embedsmændene og teknikerne, eller tror vi på hr. Kaj Poulsen? Selv om vi ikke havde haft debatten i dag, ville jeg til hver en tid have støttet mig til de professionelle og ikke til amatørerne, og hr. Kaj Poulsen er amatør i denne sammenhæng. Men efter debatten i dag må jeg indrømme, at jeg gør det med endnu større vægt.

Jeg synes, at debatten har båret præg af, at den skulle bruges politisk-opportunistisk. Jeg synes ikke, det har været den saglige debat, som emnet fortjente.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg konkluderer efter hr. Estrups sidste indlæg, at hr. Estrup kun tror på den konservative minister. Hr. Estrup tror ikke på nogen af de ekspertudsagn, jeg har citeret. Hr. Estrup støtter sig ikke til de professionelle udtalelser, som er blevet citeret. Hr. Estrup støtter sig ikke til, hvad fagpressen skriver om disse standpunkter. Hr. Estrup er ude i en redningsplan, hvor hr. Estrup vil indføre et substitutionsprincip, som hr. Estrup ganske rigtigt sagde fandtes i bekendtgørelsen i forvejen. Og så sagde hr. Estrup: vi må gøre det sådan, at det er arbejdsministerens ansvar, at dette substitutionsprincip overholdes.

Det er arbejdsministerens ansvar. Bekendtgørelsen er udstukket ifølge arbejdsmiljøloven, og ministeren har pligt til at opfylde loven. Jeg skal indrømme, at fru Elisabeth Bruun Olesen, da vi havde asbestdebatten den 28. maj sidste år, sagde, at der var et substitutionsmateriale til asbestplader. Det var jeg ikke bekendt med på det tidspunkt, men jeg husker også, at jeg konkluderede, at hvis fru Elisabeth Bruun Olesen havde ret, så brød ministeren loven.

Det har senere vist sig, at det gør ministeren, og så hjælper det da ikke noget, at ministeren kommer med en ny bekendtgørelse, med et nyt substitutionsprincip, og at vi endnu en gang i Folketinget siger, at nu laver vi